

vel per se, vel per alios ex iis, quæ in missa leguntur, aliquid exponant, atque inter cætera sanctissimi hujus sacrificii mysterium aliquod declarent, diebus præsertim Dominicis et festis. » Atque idipsum in parte replicavit sess. xxiii, *De reform.*, cap. 1, in hæc verba: « Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his sacrificium offerre, verbique divini prædicatione, sacramentorum administratione, et bonorum omnium operum exemplo pascere, pauperum aliorumque miserabilium personarum curam paternam gerere, et in cætera omnia pastoralia incumbere, » etc. Et licet ibi loquatur de episcopis, inferius tamen intelligit omnia etiam de curatis.

(71. Parochi, qui raro, aut nunquam concionem habeant ad populum, peccant mortaliter, etiam præcisa gravi populi necessitate; et si populus graviter indigeat prædicatione, peccant toties contra divinum præceptum, quoties populus graviter indigeat ipsa prædicatione; cum ex Dei præcepto teneantur oves suas verbi divini prædicatione pascere, ut expresse habet *Tridentinum*, sess. xxiii, *De reform.*, c. 1, per verba numero antecedenti adducta, ibi: « Cum præcepto divino mandatum sit, » etc. Barbosa, *De offic. et potest. parochi*, part. 1, c. 14, n. 8, et alii passim. (72. Hinc graviter peccant parochi, si tribus mensibus totius anni discontinuis, per se vel per alios non concionentur, cum sit materia gravis; conc. enim *Trid.*, sess. v, *De reform.*, c. 2, per verba adducta supra sub n. 69 decernit, parochos, si ab episcopo moniti trium mensium spatio muneri suo defuerint, cogendos esse per censuras, et alias penas. Unde concilium supponit saltem trium mensium spatium esse notabile, et gravem culpam, cum ecclesiasticæ censuræ imponi non soleant, nisi graviter peccantibus (7). Barbosa, *loc. cit.*, sub n. 8; et apud Bonacina, Trullench., et alii.

(73. Nec parochi officio suo satisfaciunt quoad Deum prædicationes totius anni aliis committentes; Barbosa, *loc. cit.*, n. 9, cum pluribus aliis ibi adductis. *Vide supra*, n. 18 et 19.

(74. Quamvis in una *Bituntina*, die 2 Maii 1629, sacra congreg. Concilii de mandato Urbani VIII, statuerit, quod dum prædicat episcopus, silere debeant alii concionatores, illisque possit præcipere, ut eo tempore a prædicatione se absteineant; (75. possunt tamen parochi sermonem habere

(7) In editionibus Romanis hæc not. his verbis subjecta legitur: « Ecclesiasticæ censuræ non semper inducunt peccatum mortale, et viceversa mortale peccatum non semper censuris, aliisve pœnis ecclesiasticis coercetur. » Cæterum ex gravitate pœnarum, quæ constitutæ sunt in parochos, qui trium mensium spatio Dei verbum populo eorum curæ credito non annuntiant, illos graviter peccare Lucius noster recte intulit. Nam Ecclesia tam severe in eosdem animadvertendum esse non statuisset, si illa omisso levis esset, ut cuilibet rem ipsam consideranti patet.

inter missarum solemnias per se ipsos, etiam quando episcopus ipse prædicat. Sic censuit ead. sac. congreg. Concilii, in *Terulen.*, 11 Junii 1631, ubi subdit id non intelligi respectu parochorum in ecclesia parochiali. Ita apud Barb., *De offic. et potest. parochi*, p. 1, c. 14, n. 3.

(76. Parochi, si per se velint munus prædicationis obire, non debent impediri. Sac. congreg. Conc., ad c. 2, sess. v, *De reform.*, in hæc verba: « Si curatores animarum per se velint munus prædicationis obire, non debent impediri. » Sic refert Barbosa, *loc. cit.*, n. 5. Imo tempore Quadragesimæ possunt de mane in suis ecclesiis prædicare, non obstante consuetudine, quod in sola matrice, vel alia concionetur. Sacra congregat. Concilii, in *Florentina juris prædicandi*, 26 Januar. 1697, apud Monacell., tom. 1, tit. 10, form. 18, n. 4.

(77. Parochi per se ipsum concionanti minime licet prætextu cujuscunque paupertatis præterire sibi præstari eleemosynam solitam dari prædicatoribus ab universitate electis. Sacra congreg. Concilii, in *Vestana*, 10 Martii 1621; apud Sellium, in *Select. canon.*, cap. 23, num. 18; et apud Barbosam, *loc. cit.*, num. 7; et in *Summa Apostolic. decision.*, verb. *Parochus, quoad prædicationem*, n. 3, et in *Trid.*, sess. v, *De reform.*, c. 2, n. 15.

(78. Parochi prohibentur in suis ecclesiis admittere concionatores ab ordinario non approbatos, etiamsi prædicare vellet aliquis episcopus. Et ita jam hodie nullus etiam a parochi invitatus prædicare poterit sine licentia episcopi, ut declarasse Clementem VIII, referunt Zip., in *Analytica postremi juris eccles. enarrat.*, lib. iii, tit. *De parochia*, n. 3; Berti Lucens., in *Praxi crim. regular.*, cap. 34, *De visitat. eccles. parochial.*, num. 1, verb. *Regulares*; Barbosa, *De offic. et potest. parochi*, p. 1, cap. 14, n. 8, in *Trident.*, sess. xxiv, n. 7.

(79. Possunt tamen parochi dare licentiam alicui viro docto et noto, etiam regulari, ut bis vel ter concionetur in suis ecclesiis, sine episcopi (8) approbatione Navar., in *Manual.*, cap. 25, num. 141; Ugolin, *De officio episcopi*, cap. 42, § 1, num. 3; Hieronym. Rodriq., in *Compendio quaestion. Regular.*, resol. 112, num. 4; Berti Lucens., *loc. cit.*; Barbosa, *De offic. et potest. parochi*, *loc. cit.*, n. 8, et in *Trident.*, *loc. cit.*, n. 9, et alii. (80. Et a fortiori possunt, imo debent parochi concedere approbatis ab ordinario licentiam prædicandi in suis

(8) Cum in provincialibus, diocesanisque synodis ex concilio Tridentino, ac Romanorum Pontificum constitutionibus cautum sit, ne cui verbum Dei prædicare liceat, cui episcopus prædicandi potestatem non fecerit, fas parochi non est, ulli, sine episcopi approbatione, in sua ecclesia concionandi licentiam dare. Hinc Giraldi ad Barbosam, *loc. cit. De offic. et potest. parochi*. « Attenta declaratione Clement. VIII, sive prædicator vir parochi notus, sive semel, vel bis prædicare velit, nunquam ei licet sine licentia episcopi. »

parochiis. Sic decisum fuisse a sacra congreg. Concilii referunt Galet., in *Margarita casuum conscientiæ*, verb. *Parochus* 3; et Barbosa, in *Trident.*, sess. xxiv, *De reform.*, c. 4, n. 8.

(81. Parochi non naturales Indiarum, sive sæculares, sive regulares sint, tenentur omnino habere apud se capellanum natalibus, et origine Indum, pro confessionibus audiendis, et diebus festis hortationibus ad populum lingua vernacula habendis, ne tali auxilio destituti, in ea, qua initiati sunt orthodoxa fide langueant, ac paulatim deficient, iisque pro sustentatione, et labore, ubi populus ipse id sponte non præstiterit, congruum suppeditent stipendium. Clemens IX, constit. 38, incip. *In excelsa*.

(82. Parochi in concionibus caveant ab allegatione, doctorum et auctorum modernorum, præsertim viventium. Congreg. S. Officii, 27 Octobris 1649, apud Pittonum, *Const. et decis. ad parochos spectantes*, n. 359.

(83. Parochi utantur specialiter in concionibus catechismo Romano, maximasque utiles, et auditorum capacitati adæquatas, simpliciter et clare explicant, ut populus libenter audiat, frequenter concurrat et fructuose discedat. Clemens XI, die 16 Martii 1703, in *littera circulari ad Quintum*.

(84. Parochi an, et quando teneantur alimenta præstare prædicatoribus? *Vide verb. ALIMENTA*, a n. 114 ad 116.

(85. Attendendum est sequens decretum sac. congreg. *super disciplina Regular.* quo officium prioratus conventus S. Marcelli de Urbe ord. Serv. B. M. V. declaratur incompatibile cum cura animarum ejusdem ecclesiæ; hincque statutum, duo prædicta munia, tanquam incompatibilia in omnibus conventibus cujuscunque ordinis, societatis, et Instituti seorsim, distinctisque personis fore demandanda.

« Mature discussa in sacra congregatione *super disciplina Regular.* habita sub die 28 Maii currentis anni 1715, causa incompatibilitatis prioratus conventus S. Marcelli de Urbe ord. Serv. B. M. V. et curæ animarum ejusdem ecclesiæ, unitim in persona P. Hieronymi Allegri, EE. PP. auditis partibus unanimiter censuerunt, prædicta duo munia esse inter se incompatibilia, et insuper nominationem præfati P. Allegri in priorem dicti conventus esse nullam. Mandantes insimul, sanctissimo Domino N. approbante, ut enuntiata duo officia seorsim provideantur in omnibus et singulis conventibus cujuscunque ordinis, societa-

(9) Contrarium tamen ex declaratione, ut ait sac. congreg. Episcop., tenet Paxiord. lib. x, tit. 40, num. 53, apud Leuren, *For. benef.*, part. 1, quæst. 383, ubi utitur etiam ad hoc probandum auctoritate Zerol., in *Prax.*, part. 1, verb. *Privatio*; Bonac. *De onere et oblig. beneficiat.*, part. v, num. 2. Imo ubi parochus non est populus, vel plebi acceptus, nec sit spes reconciliationis inter parochum et populum,

tis, aut Instituti, quibus cura animarum incumbit, aut incumbere contigerit. Et ita perpetuo, et inviolabiliter observetur, sub pœnis arbitrio ejusdem sac. congregationis.

« I. R. Card. imperialis præfectus.

« F. DE VICO, secretarius. »

(86. * Parochus ad residentiam materialem, et formalem obstringitur tempore pestis (ut supra traditum n. 29) etiam cum periculo morbi contrahendi, ut ex rescriptis sac. congreg. a Gregorio XIII, approbatis. Idque verum est: licet sacerdotem idoneum provideat, ut se absente ejus vicibus fungatur. Bened. XIV, *De synodo dioces.*, l. xiii, cap. 19, § 2, nov. edit.

(87. Fas est equidem parochi propter inimicitias, et persecutiones a residentia recedere ex cap. *Ad supplication.*, De rescript., quia tunc periculum inimicitiarum soli parochi imminet; quare potest alium sacerdotem substituere, qui sine suo periculo ejus munus adimpleat (9). At in peste omnibus æque periculum imminet, ideoque convenientius est, ut id discriminis subeat a parochi, quam ab alio sacerdote. *Ibid.* Quæ de parochi dicta hic sunt, valent etiam pro episcopo.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

Complexitur hic articulus residentiam, et præcedentiam parochi, tum prædicationem ejusdem.

(88. Quod concernit residentiam, parochum debere habitare in ædibus parochialibus, præter allegatos ab auctore, n. 16, firmavit Rot., in *Tarraconen. Juris residenti*, 16 Martii 1734, § 3, *coram bon. mem. Har-rach*, nec recipi potest opinio doctorum ab auctore, n. 17 allegatorum tenentium posse parochum domo parochiali deserta, in domo propria, vel paterna, vel conjunctorum habitare, si ex ea possit suo muneri satisfacere, ut rescripsit sacra congregatio Concilii interpres in *Pontis Curvi Residentiæ*, 20 Decembris 1735. Dubium enim ita erat conceptum: « An abbati curato Lucernari liceat habitare in domo paterna sita in regione Civita? » Et licet probatum fuerit, potuisse ex ea parochum onus suum implere, fuit tamen *negative* rescriptum.

(89. Quid, si in districtu parochiæ sit ecclesia aliqua filialis, in qua sacramenta administrantur, in eaque velit parochus habitare, deserta domo parochiali? Nec posse sensit Rota, in dicta *Tarraconen. Juris residenti*, § 7 et seq., et 11, et quidem etiamsi prope ecclesiam illam filialem habitet major pars parochianorum.

tunc sponte renuntians parochus admitti debet ad renuntiationem parochiæ, etsi renuntiare recuset, cogi debet ad renuntiandum, sed tamen ad aliam transferri debet ecclesiam, vel alio modo pro ecclesia compensari, Paris., lib. v, q. 3, n. 125, aliique plures apud Leuren., *For. benef.*, part. iii, q. 405, n. 6. — Nullam contrariet. inter doctrin., sub n. 87, et præf. not. videmus (*Edit. Cas.*)

(90. Neque potest episcopus potestatem facere parochi extra domum parochialem habitandi, nisi *ad breve tempus*, et quidem dummodo hæc altera domus sit proxima domui parochiali, ut firmavit idem sacrum tribunal in dicta *Tarraconen. Juris residenti*, § 8 et 9. (91. Idque procedit, etiamsi pro aeris intemperie nequeat parochus in parochiali domo habitare; nam nec concurrente hac, vel alia causa, potest episcopus licentiam parochi dare extra domum parochialem *in perpetuum habitandi*. *Confer. Rot.*, in dict. *Tarraconen. Juris residenti*, § 11.

(92. Quod vero attinet ad præcedentiam, parochus, exceptis his, quæ sunt sui officii, nullam regulariter præcedentiam, et præeminentiam habet, atque hinc est, quod parochus in choro locum altiore et ornatiorē habere nequit, quam cæteri presbyteri inibi assistentes; *Rota, in Pamplonen. mantentionis*, 10 Maii 1707, *coram bon. mem. Casarello*, ubi quod nec in sede, sed in scamno sedere debet, si cæteri in scamnis sedeant.

(93. Huc etiam pertinet, quod ait *Rota, in Alexanen.*, 28 Aprilis 1747, § 11, *coram reverendissimo Cortada*. « Nihilominus (sunt ejus verba) æquum haud erit, rectorem eo usque præeminere supra presbyteros, ut, seclusis diebus festis solemnioribus, non permittatur cœtui presbyterorum, absente parochi, inchoare per ipsorum hebdomadarium sacram psalmodiam, et celebrationem missæ postquam tinnierit signum æris campani, et congruam subinde effluxerit tempus; nam moderatio chori non habentis verum cum dignitate prælatum, ordinem mutuatur, et regulam a capitularibus, per organum hebdomadarii, sive alterius de gremio, prout fert consuetudo cujusque ecclesiæ. »

De prædicatione, *adi Van-Espen.*, *Jur. eccles. univers.*, part. 1, lit. 3, cap. 4, et plur. seq., ibique per tot.

RESPONSIO AUCTORIS ROMANIS ADDITORIBUS.

(94. Quoad residentiam, cui obligatur parochus, sententia mea, a qua non recedo, fuit a me tradita, n. 16, immediate antecedenti, ubi inter alia adduco ad id duo decreta sacr. congr. Conc. Opinio autem doctorum, n. 17, allegatorum adducitur a me ad eruditionem, et pro iis locis, in quibus ex immemorabili consuetudine, quæ est optima legum interpret. L. *Si de interpretatione* 37, ff. *De legibus*, c. *Cum dilectus* 8, De consuetudine, parochi, relicta domo parochiali, nullo contradicente, pacifice resident in domo propria, vel paterna, vel conjunctorum, et æque commode ex ea omnimode munus suum adimplent, ut pluribus adhuc in dies videtur, ut notum est, tacentibus, seu consentientibus, aut tolerantibus ordinariis, sine ullo detrimento et clamore parochianorum. Eo vel maxime, quod allatum decretum in *Pontis Curvi Residentiæ*, 23 Decemb. 1755, loquitur in casu, etc., ibi: « An abbati curato lucernari liceat habitare in domo paterna sita in re-

gione Civita, in casu, etc. *Negative*. In quo casu concurrerant circumstantiæ alibi non concurrentes, ut patet in expositione casus eminentissimi Furielli tunc S. C. secretarii, ubi inter alia sic exponit. Auditus episcopus, respondit (contra adversum assertum) limites esse parochiæ, neque defectu-ram domum parochialem, si eam lucernarius non alienasset nec illam cogeretur habitare, eamque ampliore, et commodiorem facile a parochi reddi potuisse uberibus parochiæ redditibus, ni magno parochianorum detrimento maluisset in propria domo habitare, ex qua præsto esse nequit nocturno præsertim tempore parochianis suis, tum ob loci distantiam, tum ob difficultatem viarum. » Resolutio autem S. C. cum clausula *in casu de quo agitur*, non potest allegari pro aliis causis, in quibus ipsæ circumstantiæ non concurrunt; ut recte doctissimus Pitonius tradit p. IV, disc. 109, n. 8, sic expresse dicens, ut in puncto advertit Monacel., in *Form. for. ecclesiast.*, p. II, in epistola ad lectorem; ibi: « Quoties enim S. C. judicat suum decretum adaptari non posse, nec debere, nisi casui proposito, solet rescribere *negative* seu *affirmative in casu*, » etc. Hæc, inquam, sunt illa decreta, quæ allegari non possunt ad decisionem causarum, nisi concurrant ipsæ circumstantiæ, quæ referantur in casu particulari proposito, nam decisio casus circumstantiati non est universalis, sed particularis in concreto illarum circumstantiarum, in quibus emanavit; card. de Luca, in *Adnotat. ad conc.*, discurs. 1, num. 11; Pignat., consultat. 1, n. 18, tom. I, et *Ego scripsi* disceptat. eccl. 50, num. 19 et dixit *Rota, in Romana pensionis*, 15 Martii 1694, § *Non potest curam eminentissimo Priolo*. Sic expresse eruditissimus Franciscus Maria Pitonius, dict. part. IV, disceptat. 102, num. 8.

APPENDIX EDITORUM CASINENSIIUM

(Ad num. 57 h. art.)

In materia præcedentiæ parochi.

« Quoad præcedentiam unius parochi, in cujus Ecclesia quis est mortuus, respectu alterius parochi ecclesiæ, ad quam defunctus sepeliendus effertur, exstat optima dispositio inter acta Ecclesiæ Mediolanensis, p. II, Tit. *De funere ducendo*, vers. *Cum ex parochia*, pag. 286, ubi sic legitur: « Cum ex parochia, cui sæcularis sacerdos præsit, mortuus effertur, ut in parochiali ecclesia sepeliatur, cui regularis sit præfectus, vel econtra, tunc utrique parochi superpelliceo, et stola induti pares progrediantur, reliqui vero regulares eum locum teneant, quem in generalibus processionibus tenere consueverunt, non obstante quacunque consuetudine vel practice, quam inter se fecerant. » Idem vidi Romæ servari, ubi quoque præcedentia datur parochi illius Ecclesiæ, ad quam defunctus defertur. » Sic in terminis Barbosa, *De offic. et potest. parochi*, part. I, cap. 9, num. 8. Sed *vide tert. Append. post. 4, art. V. PAROCHUS*, ubi plura ad rem.

ARTICULUS III.

Parochus quoad ea, quæ concernunt missam, sacramenta, funeralia.

SUMMARIUM.

1. Parochus diebus festis missam celebrare debet in propria ecclesia, et non in alia, quacunque consuetudine in contrarium non obstante. — 2. Parochus concedere potest episcopo ob defectum sacerdotum, ut diebus festis, urgente necessitate, his celebret. — 3. Regulares possunt in suis ecclesiis missas celebrare eodem tempore, quo parochi celebrant in suis. — 4. Regulares possunt pulsare campanas ad missam, antequam pulsetur campana majoris ecclesiæ, præterquam in die Sabbati sancti. — 5. Imo possunt regulares etiam celebrare missas priusquam parochi celebrent. — 6. Nec episcopi possunt illis prohibere, ne campanas pulsent, et missas celebrent in suis ecclesiis, ante pulsationem campanæ, et celebrationem missæ in ecclesia parochiali. — 7. Potest tamen episcopus decreto synodali statuere, ut diebus festis de præcepto missæ celebrari non debeant in oratoriis, et ecclesiis ruralibus, nisi celebrata missa in ecclesia parochiali. — 8. Maxime si oratoria et ecclesiæ rurales parum distent a parochiali ecclesia, quia alias adest decretum sac. cong. quo parochus non potest prohibere, ut absque ejus licentia celebretur in capella ruri ædificata per laicum, antequam celebretur in parochiali, et matrice. — 9. Servari debet decretum, ne in oratoriis confraternitatum celebretur in festis ante parochiam, dummodo parochus celebret hora competenti. — 10. Parochorum de consensu liberum est regularibus celebrare in eorum ecclesiis parochialibus, absque ordinarii loci licentia. — 11. Parochus non tenetur subministrare capellanis, seu presbyteris in suis ecclesiis parochialibus celebrare volentibus paramenta, et alia necessaria; nec ad id possunt per episcopos cogi, sed tantum hortari. — 12. Parochi an, et quando teneantur applicare sacrificium missæ pro suis parochianis? *remissive*. — 13. Sacramenta administrare non licet parochi cathedralis in alia parochia. — 14. Neque etiam licet parochi cathedralis ministrare sacramenta infirmis canonicis ejusdem cathedralis, sed hoc spectat ad parochum domicilii. — 15. Ad parochum spectat ministrare sacramenta famulis, et famulibus inservientibus monasteriis monialium, quamvis exemplarium, non autem ad confessarium earumdem monialium. — 16. Non debet ordinarius sine causa valde gravi, et relevanti auferre a propriis curatis celebrationem baptismorum, et matrimoniorum; eaque ipse ministrare, vel aliis delegare. — 17. Parochi non possunt accipere aliquid etiam a sponte dantibus pro administratione sacramentorum; possunt tamen accipere, quod sponte pro elemosyna offertur. — 18. Unde parochus nihil petere debet pro administratione baptismi, nec antea investigare, quid sibi donare velint. — 19. Item parochus nihil potest percipere pro matrimonio contrahendo. — 20. Item parochus pro publicationibus matrimoniorum et ordinum nihil exigere potest; pro fide vero decimam partem unius scuti; nec potest parochus cogere parochianos, ut deferant pro matrimonio contrahendo solita munuscula. — 21. Parochus potest simplici sacerdoti licentiam concedere administrandi sacramenta in sua parochia, excepta penitentia. — 22. Curati regulares tenentur adesse benedictioni fontis baptismalis in Sabbato sancto, si alii teneantur. — 23. Curatus regularis debet juxta solum accedere ad assistendum in matrice benedictioni fontis, indeque aquam accipere, projecta in sacrarium ea, quam ipse contra solum benedixerat. — 24. Parochus nequit approbare confessarios non approbatos ab ordinario ad audiendas confessiones suorum parochianorum. — 25. Imo

parochus ne quidem potest sibi in confessarium eligere simplicem sacerdotem non approbatum ab ordinario. — 26. Parochus potest suorum parochianorum confessiones audire, etiam in aliena diocesi, sine approbatione episcopi illius dioc. — 27. Pro hac conclusione facit resolutio S. congregat. Conc. *Vid. addit. in fin. h. art.* — 28. Parochus, dimisso beneficio parochiali, non potest absque nova approbatione confessiones audire. — 29. Parochus ex obligatione justitiæ tenetur ministrare sacramenta suis parochianis tempore gravis necessitatis, etiam cum certo periculo vitæ suæ. — 30. Principes, et magistratus non possunt impedire parochos et sacerdotes ministrare sacramenta tempore pestis. Poterunt tamen parochos, et alios ministrantes infectis prohibere a sanorum commercio. — 31. Imo potest episcopus tempore pestis præcipere parochis, etiam cum mortis periculo, ne a sua parochia discedant, et quod necessaria sacramenta petentibus administrent. — 32. Parochi ministranti vitiati etiam prætextu invaletudinis, neque de nocte, neque de die permitti debet pileolus. — 33. Parochum dolose cogentes ad assistendum matrimonii excommunicantur ipso facto in septima synodo provinciali Mediolanensi, et in decima synodo diocesana Beneventana. — 34. Alia de parochi quoad sacramentum matrimonii, *remissive*. — 35. Parochus violenter rapiens, et spolians funus, antequam veniat ad manus eorum, quibus debetur, perdit jus, quod habet, et quartam canonicam, teneturque restituere cum corpore quicquid accepit. — 36. Occasione funerationis cadaverum alterius diocesis, aut parochiæ in ecclesiis regularium, potest proprius parochus defuncti ad effectum deferendi processionaliter cadavera ad dictas ecclesias, libere transire per quascunque dioceses, et parochias stola, et cruce elevata, etiam irrequisitis earumdem parochis. — 37. Parochus occasione transitus suam per parochiam cadaveris alterius parochiæ, et diocesis nequit prætere aliam partem ceræ, aut pecuniarum pro quarta funerali, aut alio titulo ab hæredibus defuncti. — 38. Parochus consequi nequit, neque prætere ab hæredibus defuncti, qui sepelitur in Ecclesiis regularium, duplicem quartam, seu aliquam portionem majorem solito. — 39. Hæredes defuncti in associando cadavere tam ad ecclesiam parochialem, quam ad aliam ecclesiam, possunt vocare majorem numerum regularium, quam sint sacerdotes sæculares. — 40. Adducitur ad id deer. Innoc. XI, nec non resolutio sacræ congregat. Episcoporum et Regularium. — 41. Hæredes defunctorum pro illis ad sepulturam associandis numerum ceræ sibi benevisum, quolibet contrario prætextu per parochum adducto non obstante, subministrare valent. — 42. Hæredes defunctorum possunt vocare numerum religiosorum sibi benevisum in deferendis cadaveribus ad ecclesias. — 43. Et tunc destinatos clericos ab eis, et non alios vocare debet parochus. — 44. Si vero dicti hæredes nullos destinaverunt, tunc, et eo casu jus advocandi alios sacerdotes pro obeundis funeribus parochi competet. — 45. Parochus potest ad libitum vocare ad funus clericos, quos voluerit, nec cogitur vocare viciniore, nisi aliter disponant hæredes. — 46. Parochi contra voluntatem hæredum defunctorum nequeunt impedire regulares, aliosque clericos vocatos, ne veniant ad funus. — 47. Parochi non possunt cogere hæredes, seu executores testamentarios, ut pro defunctis, qui tumulantur in ecclesiis regularium, in ecclesiis etiam parochialibus celebrari faciant officia, novennialia et anniversaria, prout celebrantur in ecclesiis regularium, in quibus cadavera sepeliuntur. — 48. Parochi licentia, seu interventus requiritur ad hoc, ut regulares possint defunctorum cadavera in ejus parochia levare, nisi ipse requisitus venire expresse omnino recuset. — 49. Vocato enim parochi, et ipso renuente interve-